EICHSFELDER SCHLACHTBETRIEB

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 25 maj 2005 [1]

I — Inledning

1. Förevarande tolkningsfråga gäller en produkt som skickats till tredjeland, varvid gällande tullar och importavgifter betalats, och som efter en irreversibel bearbetning kort därefter återinfördes i gemenskapen, efter återbetalning av nämnda avgifter. Frågan är om detta utgör en verklig "import" till tredjeland i den mening som avses i artikel 17.3 i förordning (EEG) nr 3665/87, [2] och om den därmed berättigar till exportbidrag.

2. Mest närliggande rättspraxis är dom av den 17 oktober 2000, Roquette Frères. [3] Som jag kommer att förklara senare är denna dom emellertid inte tillämplig i förevarande mål.

II — Bakgrund och förfarandet vid den nationella domstolen

3. Genom beslut av den 1 februari 1996 beviljade det organ som har till uppgift att förvalta EUGFJ:s utgifter i Tyskland, Hauptzollamt Hamburg-Jonas (nedan kallat Hauptzollamt), svarande i målet vid den nationella domstolen, ansökan från Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH (nedan kallat Eichsfelder) — ett företag som sysslar med produktion av kött och som är sökande i målet vid den nationella domstolen — om ett rörligt exportbidrag på 36 653,23 DEM (18 740,50 euro) för 20 134,9 kg urbenat nötkött som exporterats till Polen, som vid den tidpunkten var tredjeland.

4. För att styrka varans övergång till fri omsättning i destinationslandet bifogade

1 — Originalspråk: spanska.

2 — Kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 351, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 24, s. 216), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1384/95 av den 19 juni 1995 om ändring av förordning (EEG) nr 3665/87 vad gäller nödvändiga anpassningar för genomförandet av jordbruksavtalet inom Uruguayrundan (EGT L 134, s. 14).

3 — Dom av den 17 oktober 2000 i mål C-114/99, Roquette Frères (REG 2000, s. I-8823).

sökanden, i enlighet med artikel 16.1, jämförd med artikel 18.1 a i förordning nr 3665/87, en bestyrkt kopia av en tullhandling av den 30 december 1995, som utvisade att det exporterade köttet dessförinnan sålts till Appelt GmbH, Cottbus (Tyskland).

5. Av den undersökning som vidtogs av det behöriga utredningsorganet, Zollfahndungsamt Hannover, framgick följande omständigheter:

I Polen tillverkades rullader av nötkött på så sätt att en skiva kött, en till två skivor sidfläsk, lök, gurka och senap tillagas tillsammans. Rulladerna infördes i Tyskland med uttag av normala importavgifter, enligt ett avtal som ingicks den 3 oktober 1995 mellan Appelt GmbH (importör) och två polska affärspartners.

I enlighet med 3 § punkt 6 i avtalet ansökte en av de sistnämnda om återbetalning av tullavgifterna och bifogade kvittot på betalningen och relevanta exporthandlingar.

Tullmyndigheten i Torun (Polen) beviljade återbetalningen av importtullarna.

6. Den 27 oktober 1999 begärde Hauptzollamt att det beviljade exportbidraget skulle återbetalas, med hänvisning till att polsk polis kommit fram till att den aktuella varuförsändelsen hade återförts till Tyskland sedan den bearbetats i enlighet med beställningen.

7. Genom en skrivelse av den 19 november 1999 anförde sökanden klagomål mot detta beslut, vilket Hauptzollamt den 21 oktober 2002 avslog.

8. Den talan som ligger till grund för målet vid den nationella domstolen avser sistnämnda beslut och väcktes vid den hänskjutande domstolen den 26 november 2002.

III — Tolkningsfrågan

9. Finanzgericht Hamburg beslutade att vilandeförklara förfarandet i det målet och

ställa följande tolkningsfråga med stöd av artikel 234 EG tredje stycket:

"Skall artikel 17.3 i förordning (EEG) nr 3665/87, i dess lydelse enligt förordning (EG) nr 1384/95, tolkas så, att en vara skall anses vara importerad när den efter att ha tullbehandlats för övergång till fri konsumtion i tredje land genomgår en väsentlig bearbetning eller behandling i den mening som avses i artikel 24 i förordning (EG) nr 2913/92 och därefter återexporteras till gemenskapen varvid importavgifter återbetalas och betalas till normal tullsats?"

IV — Tillämplig gemenskapsrätt

10. Artikel 5.1 i förordning nr 3665/87 har följande lydelse:

"1. Betalning av ett rörligt eller fast bidrag skall i följande fall ske, inte enbart på villkor att produkten har lämnat gemenskapens tullområde, utan också — utom när den på grund av force majeure förstörts under transport — att den har importerats till tredje land eller, i tillämpliga fall, till ett bestämt tredje land inom tolv månader från den dag då exportdeklarationen togs emot:

a) Det råder starkt tvivel om produktens faktiska bestämmelse.

b) Produkten kan komma att återinföras till gemenskapen på grund av skillnaden mellan bidraget för den exporterade produkten och de importavgifter som tillämpades för en identisk produkt den dag då exportdeklarationen togs emot.

...

De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna får dessutom kräva att ytterligare bevis läggs fram för att styrka att produkten faktiskt har släppts ut på marknaden i oförändrat skick i det importerande tredje landet."

11. I artikel 16 i förordning nr 3665/87 föreskrivs följande:

"1. I de fall då bidragssatsen varierar beroende på bestämmelse skall utbetalningen av bidraget ske på de tilläggsvillkor som anges i artiklarna 17 och 18."

12. Artikel 17 i förordning nr 3665/87 har följande lydelse:

"1. Produkten skall ha importerats i oförändrat skick till det tredje land eller ett av de tredje länder för vilka bidraget är fastställt inom tolv månader från den dag då exportdeklarationen tas emot. Fristen kan dock förlängas enligt villkoren i artikel 47.

...

3. En produkt skall anses vara importerad när den har tullbehandlats för övergång till fri konsumtion i det berörda tredje landet."

13. Artikel 18 i förordning nr 3665/87 innehåller detaljerade föreskrifter om hur det kan bevisas att tullformaliteterna har uppfyllts.

14. I artikel 11.3 första stycket i förordning nr 3665/87 föreskrivs att mottagaren, när ett bidrag utbetalas felaktigt, skall återbetala det felaktigt mottagna beloppet, inklusive eventuella sanktionsbelopp enligt punkt 1 första stycket, till en ränta som beräknas på grundval av den tid som förflyter mellan utbetalning och återbetalning.

V — Förfarandet vid domstolen

15. Begäran om förhandsavgörande inkom till domstolens kansli den 9 december 2003. Förutom Eichsfelder och Hauptzollamt har kommissionen yttrat sig.

16. Målet överlämnades till domstolens tredje avdelning. Förhandling hölls den 17 mars 2005, vid vilken Eichsfelder och kommissionen deltog.

VI — Bedömning av tolkningsfrågan

A — *Parternas yttranden*

1) Eichsfelder

17. Klaganden i målet vid den nationella domstolen anser att artikel 17.3 i förordning nr 3665/87 skall tolkas så att en vara skall anses saluförd och importerad till destinationslandet när den, efter att ha övergått till fri omsättning, i det landet har genomgått en väsentlig bearbetning eller behandling i den mening som avses i artikel 24 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen. [4]

18. Om denna väsentliga bearbetning sker i tredjeland skulle det till och med för rätten till återbetalning sakna betydelse enligt vilket tullsystem bearbetningen sker (övergång till fri omsättning eller aktiv förädling). Denna rätt till återbetalning föreligger även om nötköttet bereds till rullader och därefter, genom aktiv förädling enligt restitutionssystemet, exporteras till Tyskland.

19. Den senare återbetalningen av de importtullar som betalats till de polska myndigheterna påverkar inte den ursprungliga klassificeringen av importen. Att hävda det motsatta skulle leda till oacceptabla konsekvenser för stödmottagaren, som riskerar att i efterskott få veta att exporten, på grund av händelser som han saknar kontroll över, inte skall anses ha ägt rum.

20. Vid förhandlingen påpekade Eichsfelder att det var osannolikt att de rullader som importerades till Tyskland skulle ha tillagats av det nötkött som företaget exporterat eftersom varorna inte hade identifierats för tulländamål vid den polska produktionsanläggningen. Företaget har vidare uppgett att de polska importtullarna för nötköttet har återbetalats.

2) Hauptzollamt

21. Det svarande organet har förklarat att omständigheterna i målet vid den nationella

4 — EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4.

domstolen, i synnerhet villkoren i avtalet av den 3 oktober 1995, visar att de berörda har gjort sig skyldiga till bedrägeri genom att rättsstridigt konstruera villkor i syfte att uppnå en fördel. Utan att anklaga Eichsfelder för att känna till detaljerna kring transaktionen har Hauptzollamt pekat på att ett bedrägligt handlande från tredjemans sida i samband med en begäran om återbetalning av exportavgifter utgör en normal affärsrisk. Mottagaren kan inte åberopa god tro utan att genom kontraktsöverenskommelser försäkra sig om att varorna inte avviker från sin bestämmelse.

22. Hauptzollamt anser generellt att rätten till det rörliga bidraget förutsätter att formaliteterna för övergång till fri omsättning i tredjeland har uppfyllts, till vilka betalningen av importtullar hör. Om dessa återbetalas förlorar bidraget sin rättsliga grund, eftersom exportören inte har fått tillträde till den angivna marknaden på normala villkor.

23. Av beslutet om hänskjutande framgår även att Haupzollamt anser att identifieringen av varorna och återbetalningen av tullavgifterna styrkts genom skriftliga handlingar. I det omtvistade fallet är det uppenbart att man valde övergång till fri omsättning och påföljande återbetalning av tullavgifterna sedan varorna bearbetats enbart för att erhålla exportbidrag, varför man inte kan tala om en normal affärstransaktion.

3) Kommissionen

24. Kommissionen har förklarat att den sedan 1998 har klargjort sin inställning för det tyska finansministeriet och att denna sammanfaller med Hauptzollamts. Enligt kommissionen bearbetades de berörda varorna genom förädling, varefter importtullarna återbetalades innan varorna återinfördes i gemenskapen. Återbetalningen från de behöriga polska myndigheterna visar att varorna inte importerades med iakttagande av tullformaliteterna. Av detta följer att de inte övergick till fri omsättning, vilket innebär att bidraget saknar rättslig grund.

25. Därefter har kommissionen redovisat de krav som en väsentlig bearbetning av en vara skall uppfylla för att påverka tullklassificeringen.

4) Den hänskjutande domstolens ståndpunkt

26. Finanzgericht Hamburg är ur ett gemenskapsrättsligt perspektiv osäker på om den omtvistade situationen strider mot den fiktiva omsättning som avses i artikel 17.3 i förordning nr 3665/87 och huruvida klaganden är skyldig att återbetala det exportbidrag som erhållits med stöd av artikel 11.3 första meningen.

B — *Prövning i sak*

27. Jag vill inledningsvis nämna att Eichsfelders företrädare vid förhandlingen framförde ett antal påståenden angående de faktiska omständigheterna som inte överensstämmer med de uppgifter på vilka beslutet om hänskjutande från Finanzgericht grundas.[5] Eftersom det inom ramen för det samarbete som inrättas genom artikel 234 EG ankommer på den nationella domstolen att fastställa de faktiska omständigheterna, inleder jag granskningen med utgångspunkt från de förhållanden som redovisats i beslutet om hänskjutande.

28. Tolkningsfrågans innehåll bör analyseras. Syftet med den är att utreda huruvida de omständigheter som behandlas i målet vid den nationella domstolen omfattas av artikel 17.3 i förordning nr 3665/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1384/95. Enligt nämnda bestämmelse skall en produkt, med avseende på bidragsrätten, anses vara "importerad" när den "har tullbehandlats för övergång till fri konsumtion i det berörda tredje landet". Med "tredjeland" avses det land som angivits som destinationsland, eftersom det är fråga om en bestämmelse som gäller systemet med rörliga exportbidrag, det vill säga bidrag som beräknas med utgångspunkt från exportlandet.

29. Den hänskjutande domstolen vill närmare bestämt få klarhet i om presumtionen i artikel 17.3 i förordning nr 3665/87 är tillämplig på en produkt som har

a) övergått till fri omsättning i det tredje landet,

b) genomgått en väsentlig bearbetning eller behandling, och

c) återinförts i gemenskapen efter återbetalning av erlagda importtullar.

5 — Se punkt 20 ovan.

30. Jag medger att såväl de argument som Eichsfelder och delvis den hänskjutande domstolen har anfört för en sådan tillämpning, som de av Hauptzollamt och kommissionen anförda argumenten mot densamma verkar övertygande.

Skall samtliga påståenden beaktas förefaller det emellertid nödvändigt att delvis avvika från den hänskjutande domstolens rättsliga bedömning. I synnerhet råder en befogad oenighet om huruvida produkterna övergick till fri omsättning eller, åtminstone, huruvida övergången var definitiv till sin karaktär.

31. Enligt den för tullförvaltningen ansvariga myndigheten i Tyskland utgör frånvaron av övergång till fri konsumtion i tredjeland en bedräglig användning av bidragssystemet enligt artikel 4.3 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen. [6] Det tilläggs att begreppet "bedrägeri" i detta sammanhang bör liknas vid oegentlighet i syfte att med åberopande av konstruerade villkor erhålla en förmån och inte vid det begrepp som gäller inom straffrätten.

32. Kommissionen anser att den situation som är under prövning i målet vid den nationella domstolen, mot bakgrund av artikel 17 i förordning nr 3665/87 och inte artikel 5.1, utgör rättsmissbruk. Omständigheterna i målet skulle utgöra ett missbruk såtillvida att de berörda kommit överens om att dölja en åtgärd för passiv förädling för att tillgodogöra sig ett rörligt exportbidrag. Till stöd för denna ståndpunkt har kommissionen åberopat dom av den 14 december 2000, Emsland-Stärke. [7]

33. Man bör utgå från uttalandet i beslutet om hänskjutande att Eichsfelder i enlighet med artikel 16.1, jämförd med artikel 18.1 a i förordning nr 3665/87 uppvisade en bestyrkt kopia av tulldokumentet för import. Varan ansågs i princip vara importerad enligt artikel 17.3.

34. Enligt fast rättspraxis utgör intyget om tullbehandling visserligen ett av de viktigaste bevismedlen, men det utgör endast ett indicium på att den bidragsgrundande trans-

6 — EGT L 312, s. 1

7 — Dom av den 14 december 2000 i mål C-110/99, Emsland-Stärke (REG 2000, s. I-11569).

aktionen faktiskt har genomförts, som kan motbevisas. [8] Således går det bevisvärde som intyget normalt tillskrivs förlorat om det uppstår grundade tvivel på att varorna verkligen nått marknaden i destinationslandet för att saluföras där. [9]

35. Det är alltså oklart om kravet i nämnda artikel 17.3 skall anses vara uppfyllt.

36. Jag delar Hauptzollamts och kommissionens uppfattning, som avviker från den som framförts av den hänskjutande domstolen i beslutet om hänskjutande, att uttrycket "tullbehandlats för övergång till fri konsumtion i det berörda tredje landet" skall tolkas så att det i tillämpliga fall inbegriper betalningen av importtullar.

37. Betydelsen av följande texter i detta avseende har diskuterats:

— Bilaga B.1 till Internationella överenskommelsen om förenkling och harmonisering av tullförfarandet, som ingicks i Kyoto den 18 maj 1973 och godkändes av rådet på gemenskapens vägnar genom beslut 85/204/EEG av den 7 mars 1985. [10]

— Artikel 79.2 i tullkodexen. [11]

— av den 15 april 1999 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter. [12]

38. Ordalydelsen i dessa bestämmelser talar för att de tullformaliteter som krävs för övergång till konsumtion inbegriper betalning av eventuella importtullar, eftersom de skall omfatta samtliga formaliteter som krävs för den aktuella transaktionen.

8 — Dom av den 11 juli 1984 i mål 89/83, Dimex (REG 1984, s. 2815), punkt 11, och av den 31 mars 1993 i mål C-27/92, Möllmann-Fleisch (REG 1993, s. I-1701), punkt 13. Båda gällde tolkningen av artikel 11.1 i kommissionens förordning nr 192/75 av den 17 januari 1975 om tillämpningsföreskrifter för exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 25, s. 1), och artikel 20.2 och 20.3 i kommissionens förordning (EEG) nr 2730/79 av den 29 november 1979 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 317, s. 1), som till innehållet dock är praktiskt taget identiska med artiklarna 17.3 och 18.1 i förordning nr 3665/87.

9 — Domen i det ovannämnda målet Möllmann-Fleisch, punkt 15.

10 — EGT L 87, s. 8; svensk specialutgåva, område 11, volym 11, s. 185.

11 — Nämnd ovan.

12 — EGT L 102, s. 11.

39. Således definieras i nämnda bilaga B.1 till Kyotoöverenskommelsen "klarering av varor för fri konsumtion" som ett tullförfarande som medger att de importerade varorna stadigvarande förblir inom tullområdet. I detta förfarande ingår betalningen av importtullar och skatter samt uppfyllandet av de tullformaliteter som behövs.

40. En alltför bokstavlig tolkning av denna definition skulle leda till uppfattningen att "tullformaliteterna" utgörs av andra åtgärder än betalningen av skatter och tullar. Den hänskjutande domstolen tycks förorda en sådan tolkning. Jag anser dock att man snarare än att betona den specifika tekniska innebörden av dessa "åtgärder" bör lägga vikt vid det eftersträvade syftet, nämligen produktens övergång till fri konsumtion.

41. Enligt artikel 79 andra stycket i tullkodexen skall "[ö]vergången ... medföra att handelspolitiska åtgärder tillämpas, att andra formaliteter för import av varor uppfylls och att lagenliga tullar debiteras".

42. Bortsett från vissa mindre terminologiska olikheter råder ingen tvekan om att nämnda bestämmelse tjänar samma syfte som definitionen i bilaga B till Kyotoöverenskommelsen. Jag vidhåller att en korrekt tolkning av artikel 17.3 i förordning nr 3665/87 skall utgå från det slutliga syftet med de rörliga bidragen, nämligen att garantera att de subventionerade produkterna får tillträde till marknaden i det land som faktiskt angivits, vilket förutsätter att samtliga krav på importen uppfylls, inbegripet betalningen av de tullar och skatter som skall erläggas.

43. I fråga om systemet med rörliga bidrag kan det dessutom hävdas att betalningen av nämnda tullar utgör den viktigaste tullformaliteten, eftersom de ligger till grund för beräkningen av bidraget.

44. I skäl 17 i ingressen i förordning nr 800/1999 bekräftas detta genom uttalandet att "[t]ullbehandlingen vid import ... i synnerhet [skall] bestå i att gällande importtull betalas så att produkten kan saluföras på marknaden i berört tredje land".

45. Det är således uppenbart att betalningen av importtullarna hör till de krav som avses i artikel 17.3 i förordning nr 3665/87. Betalningen utgör det underlag med vilket importen styrks och grundar, i tillämpliga fall, rätt till återbetalning.

46. Av ovan sagda följer motsatsvis att återbetalningen av importtullarna upphäver presumtionen för importen samtidigt som den fråntar det beviljade bidraget dess berättigande.

47. I övrigt delar jag Hauptzollamts bedömning att tredjemans agerande i samband med en begäran om importbidrag som motverkar syftet med bidraget, kan betraktas som en normal affärsrisk, vilket innebär att mottagaren inte kan åberopa god tro eftersom han är skyldig att svara för att produkten inte avviker från sin bestämmelse.

48. Det förefaller inte ens nödvändigt att beskylla de berörda företagen för att ha skapat ett dolt system för förädling, såsom Hauptzollamt och kommissionen har gjort, för att komma till denna slutsats. Även om resultatet av konstruktionen i praktiken påminner om resultatet av en övergång enligt detta tullsystem är det lämpligare att ta fasta på det faktum att ett av kraven för exportbidraget inte är uppfyllt. Detsamma skulle följa av argumentationen angående den eventuella beteckningen av den omtvistade transaktionen som bedräglig.

49. Genom detta synsätt undviker man den prövning av betydelsen av en eventuell väsentlig bearbetning av den vara som bidraget avser, som gjordes i målet Roquette Frères.

50. Omständigheterna i det målet skiljer sig från dem som prövas här, genom att det målet gällde rätten till ett exportbidrag för glukossirap, som hade exporterats enligt systemet med aktiv förädling och som, omvandlat till penicillin, därefter delvis återimporterats till gemenskapen.

51. I det målet hade Cour administrative d'appel de Nancy (Frankrike) ställt en fråga om tolkningen av artikel 5.1 i förordning nr 3665/87, enligt vilken utbetalningen av exportbidrag förutsätter att läkemedlet faktiskt har släppts ut på marknaden i oförändrat skick i det importerande landet.

52. Domstolen fann att det vid en väsentlig bearbetning inte var möjligt att kräva ytterligare bevis för att produkten saluförts i oförändrat skick i det importerande tredjelandet. Denna lösning erhölls genom en teleologisk tolkning av bestämmelsen, vars syfte är att bidra till medlemsstaternas kamp mot det missbruk som orsakas av att den

exporterade produkten återinförs till gemenskapen. [13]

53. Domstolen konstaterade att detta missbruk inte kan anses föreligga när produkten har genomgått en väsentlig och icke reversibel bearbetning, vilket innebär att den ursprungliga produkten har försvunnit och en ny produkt har uppstått som omfattas av ett annat tulltaxenummer. [14]

54. I förslaget till avgörande i målet Roquette Frères, som föredrogs den 3 februari 2000, [15] påpekade generaladvokaten Alber att gemenskapslagstiftaren inte haft för avsikt att förhindra export av gemenskapsprodukter för bearbetning eller behandling i det importerande tredjelandet. Oavsett om denna åtgärd kallas konsumtion eller användning eller uttrycks så att produkten faktiskt har släppts ut på marknaden i oförändrat skick är produktens faktiska bestämmelse otvetydig. Den väsentliga bearbetningen eller behandlingen av produkten räcker för att uppfylla det kravet och det saknar därför betydelse vilket tullförfarande som har tillämpats vid bearbetningen.

55. Vid bedömningen av i vilken mån denna rättspraxis är relevant i förevarande mål bör det framhållas att ingen av dem som yttrat sig har ifrågasatt att produkten i målet vid den nationella domstolen har genomgått en väsentlig bearbetning i den mening som avses i artikel 24 i gemenskapens tullkodex, en uppfattning som dessutom delas av den hänskjutande domstolen.

56. Inte heller har man försökt dra någon som helst slutsats av att det omtvistade bidraget i målet Roquette Frères var ett fast bidrag. Enligt beslutet om hänskjutande är villkoren i artikel 5 i förordning nr 3665/87 tillämpliga på såväl rörliga bidrag som andra bidrag och inget skäl anges för att kvalificera ett eventuellt missbruk av en transaktion som inbegriper en väsentlig bearbetning av en produkt, vars export har grundat ett bidrag som beräknas med utgångspunkt från destinationslandet (i fråga om det rörliga bidraget), som något annat.

57. Den avgörande omständigheten i förevarande mål är att importtullarna har återbetalats, vilket retroaktivt medförde att produkten inte uppfyllde villkoret i artikel 17.3 i förordning nr 3665/87. Frågeställ-

13 — Punkt 17 i domen i målet Roquette Frères, där det hänvisas till dom av den 21 januari 1999 i mål C-54/95, Tyskland mot kommissionen (REG 1999, s. I-35), punkterna 45 och 46.

14 — Punkt 19 i domen i målet Roquette Frères.

15 — REG 2000, s. I-8825, punkt 56 och följande punkter, som är särskilt klargörande beträffande den domens eventuella betydelse.

ningen i målet Roquette Frères var begränsad till huruvida betalningen av ett exportbidrag, när en väsentlig bearbetning gjorts, i enlighet med artikel 5.1 i förordning nr 3665/87, kan villkoras av att ytterligare bevis läggs fram för att produkten saluförts i destinationslandet. Domstolen fann att en produkt som genomgått en irreversibel bearbetning kan återexporteras till gemenskapen eftersom det är fråga om en annan produkt. Domstolen inskränkte sig således, såsom framgår av i punkt 19 i domen, till att konstatera att någon risk för missbruk inte förelåg.

58. Trots den skenbara likheten mellan de två målen framgår vid en noggrann analys att de har olika föremål och att den lösning som valdes i Roquette Frères inte kan överföras på förevarande mål.

VII — Förslag till avgörande

59. Mot bakgrund av ovanstående överväganden föreslår jag att domstolen skall besvara tolkningsfrågan på följande sätt:

"Artikel 17.3 i kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1384/95 av den 19 juni 1995, skall tolkas så att tullformaliteterna för övergång till fri konsumtion i berört tredjeland inte har uppfyllts om produkterna, sedan berörda importtullar har betalats, återinförs i gemenskapen efter det att importtullarna har återbetalats."